

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Ing. L. Š.**, zastoupená JUDr. Ivanem Werlem, advokátem se sídlem Vrchovecká 2, 594 01 Velké Meziříčí, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, 110 00 Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2007, čj. 17922/07-1100-103204 a čj. 17923/07-1100-103204, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2010, čj. 7 Ca 7/2008 -128,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2007, čj. 17922/07-1100-103204, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 1. 6. 2007, čj. 162951/07/008913/8872, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 8 (dále jen „správce daně“), na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2001, jímž byl žalobkyni dodatečně stanoven základ daně ve výši 9 956 354 Kč, vyměřena daň ve výši 3 126 740 Kč a ztráta snížena o částku ve výši 867 482 Kč. Rozhodnutím z téhož dne, čj. 17922/07-1100-103204, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 1. 6. 2007, čj. 162965/07/008913/8872, na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2002, jímž byl žalobkyni dodatečně stanoven základ daně ve výši 10 055 769 Kč, vyměřena daň ve výši 3 151 028 Kč a ztráta snížena o částku ve

výši 228 231 Kč. Důvodem doměření byly v obou případech závěry vyplývající z provedené daňové kontroly, podle nichž žalobkyně neprokázala, že částky uvedené na některých přijatých fakturách byly výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 13. 5. 2010, čj. 7 Ca 7/2008 - 128, zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně po obsáhlé rekapitulaci průběhu daňového řízení tvrdila, že se městský soud nedostatečně vypořádal s otázkou týkající se zastoupení žalobkyně na základě plné moci ze dne 16. 7. 2001. Podle žalobkyně nepostupoval správce daně v rámci daňového řízení obezřetně, což potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 1 Afs 59/2009 - 105. Pokud by postupoval řádně, mohl by být o věci učiněn úplně jiný závěr; stěžovatelce nelze přičítat k tíži pochybení správce daně, kterým jí byla odebrána možnost předejít následně vzniklému sporu ohledně plné moci. Správce daně tedy jednal v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Touto skutečností se však městský soud nezabýval, neboť pouze konstatoval, že předmětná plná moc není neplatná, a stěžovatelka tak byla v daňovém řízení řádně zastoupená. Pokud by správce daně postupoval obezřetně, nedošlo by k tomu, že by stěžovatelka nebyla srozuměna s prováděnými výslechy svědků, resp. byla by těchto úkonů účastna a mohla by se i v dané věci řádně vyjádřit. Žalobkyně dále poukázala na to, že v civilním řízení o neplatnosti citované plné moci bylo žalobkyní podáno dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2009, čj. 16 Co 260/2009 - 58, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Soud se ovšem touto skutečností nezabýval a pouze konstatoval, že návrh žalobkyně na přerušení řízení z důvodu podaného dovolání byl zamítnut.

Podle žalobkyně dále nelze přičítat pochybení osoby jednající na základě neplatné plné moci právě žalobkyni. Zástupkyně žalobkyně, která se účastnila daňového řízení nevyužila možnosti podat proti totožnosti faktur, které měly být vystaveny svědkyní H1., žádné námitky. O výslechu této svědkyně nebyla žalobkyně ze strany své zástupkyně vyrozuměna, nemohla se tudíž výslechu osobně zúčastnit a následky nečinnosti zástupkyně při podávání námitek napravit. Správce daně tedy jednal v rozporu s § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., když nezajistil, aby byla žalobkyně o provádění svědeckého výslechu včas vyrozuměna, a zároveň bylo porušeno právo žalobkyně klást svědkům a znalcům otázky podle § 16 odst. 4 písm. b) a e) téhož zákona. Obdobně tomu bylo v případě svědecké výpovědi pana Petra Nováka, jednatele společnosti BINA s. r. o.

Soud se dostatečně nevypořádal ani s námitkou nepravosti podpisu poradkyně na doručence k výzvě ze dne 17. 5. 2005, neboť ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že posouzení této otázky je pro rozhodnutí ve věci irelevantní. Tímto jednáním správce daně však podle žalobkyně došlo k porušení § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.

Městský soud se rovněž nevyjádřil k námitce žalobkyně, že nebylo možné, aby originály účetních dokladů byly předestřeny svědkyni H1., když se zabýval pouze otázkou, zda bylo možné, aby byla totožnost faktur dne 1. 5. 2005 správcem daně ověřena. Z odůvodnění skutečnosti, že bylo možné, aby byla totožnost faktur dne 1. 5. 2005

ověřena, nevyplývá, proč soud shledal námitku žalobkyně, že nebylo možné, aby originály účetních dokladů byly předestřeny svědkyni H1., za neopodstatněnou.

Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž městský soud rozhodne také o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a chronologii udělených plných mocí. K zastupování v daňovém řízení uvedl, že jak vytýkací řízení za rok 2003, tak i kontrola za roky 2001 a 2002 byla zahájena s paní H. na základě plné moci ze dne 16. 7. 2001. Písemnou plnou moc z tohoto dne pochopila zástupkyně tak, že zastupuje zmocnitele jako fyzickou osobu; takto se také chovala a jednala (srov. např. podpis v protokolu ze dne 5. 10. 2004, kde je uvedena jako zástupkyně žalobkyně – fyzické osoby). K platnosti plné moci odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 6 Ca 168/2006 - 72, i na žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 1 Afs 59/2009 - 105. K námitce žalobkyně, že správce daně nepostupoval obezřetně, žalovaný uvedl, že formulace v plné moci „*... aby společnost zastupovala před finančním úřadem...*“ nebyla překážkou pro vedení daňového řízení se zástupkyní žalobkyně, paní H., a to z řady důvodů (např. plná moc ze dne 16. 7. 2001 byla správci daně předána osobně žalobkyní, na plné moci není uveden název žádné společnosti, v době udělení plné moci nepůsobila žalobkyně v žádné společnosti coby statutární orgán, z jednání žalobkyně i její zástupkyně před správcem daně bylo zřejmé, že zástupkyně zastupuje fyzickou osobu – žalobkyni – na základě generální plné moci ze dne 16. 7. 2001). S opětovným odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 1 Afs 59/2009 - 105, žalovaný dospívá k závěru, že se jednalo o platně uzavřenou plnou moc. Zastoupení žalobkyně v daňovém řízení paní H. vychází z této plné moci; sama žalobkyně v protokolu ze dne 11. 10. 2005 označuje paní H. za bývalou zástupkyni a odkazuje na úkony, které jejím prostřednictvím v daňovém řízení učinila.

Žalovaný dále uvedl, že při výslechu svědkyně, paní J. H1., byla přítomna na základě plné moci ze dne 16. 7. 2001 zástupkyně žalobkyně, paní H., v jejíž přítomnosti byly správcem daně předloženy faktury, jež měla paní H1. vystavit. Svědkyně k nim vypověděla, že je v daném období nevystavila; zástupkyně žalobkyně žádné námitky proti totožnosti faktur neuplatnila. Obdobně byla paní H. jako zástupkyně žalobkyně přítomna při podání svědecké výpovědi pana Nováka, jednatele společnosti BINA, s. r. o.

Dle tvrzení žalovaného byla výzva ze dne 17. 5. 2005 podle dodejky doručena zástupkyni, paní H., dne 19. 5. 2005. Na základě výzvy k součinnosti třetích osob podle § 34 odst. 12 zákona č. 337/1992 Sb. bylo ověřováno doručení výzvy; Česká pošta v odpovědi uvedla, že zásilku předala dne 19. 5. 2005 prostřednictvím podací knihy. Převzetí zásilky adresát (paní H.) potvrdil na přiloženou kopii dodejky. Dne 10.10. 2005 byla vystavena nová výzva, přičemž kopie první výzvy byla žalobkyni předána s touto novou výzvou dne 11. 10. 2005 za přítomnosti nového zástupce Ing. A. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyni byly sděleny pochybnosti správce daně, byla vyzvána k prokázání skutečností uvedených ve výzvách a byl ji k tomu poskytnut dostatečný časový prostor.

Z těchto důvodů považoval žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že je v něm založena plná moc datovaná dnem 16. 7. 2001, v níž je uvedeno, že žalobkyně zmocňuje v souladu s § 10 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. T. H., aby společnost zastupovala před finančním úřadem v tomto rozsahu: *„jednání za společnost na FÚ, včetně jednání spojených s kontrolami prováděnými FÚ, s právem seznámit se s veškerými rozhodnutími a právem podávat návrhy a žádosti, uzavírat smíry a narovnání, podávat opravné prostředky, námitky a rozklady a vzdávat se jich, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci*".

Nejvyšší správní soud se platností této konkrétní plné moci již zabýval ve stranami citovaném rozsudku ze dne 21. 10. 2009, čj. 1 Afs 59/2009 - 105. Po obsáhlé analýze dosavadní judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu k otázce platnosti plné moci, na niž se pro stručnost odkazuje, dospěl zdejší soud k závěru, že *„nepřesnosti v plné moci ze dne 16. 7. 2001 lze vyjasnit interpretací vůle účastníků vtělené do této plné moci v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 obč. zák., (...). K pochopení obsahu vůle účastníků právního úkonu slouží rovněž širší kontext jejich jednání nebo jejich následné jednání. Plná moc pouze prokazuje vůči třetím osobám uzavření dohody o zastoupení mezi zmocněncem a zmocnitelem, obsah této dohody a rozsah zmocnění zmocněnce je nezbytné vykládat především z vůle zmocněnce a zmocnitele při uzavírání dohody o zastoupení a z jejich následného jednání a chování.*" Aplikací tohoto závěru a zmiňované judikatury na předmětnou plnou moc pak Nejvyšší správní soud shledal, že plná moc ze dne 16. 7. 2001 je platným právním úkonem, jehož drobné nesrovnalosti bylo možné odstranit interpretací vůle účastníků a širším kontextem jejich následného jednání. Ústavnost argumentace Nejvyššího správního soudu v této věci přitom plně aproboval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 300/10 (dostupné na http://nalus.usoud.cz).

Rozhodující senát nevidí důvod, proč by se měl od citovaného rozsudku odchýlit, a jeho závěry jsou proto plně aplikovatelné i v projednávaném případě. Není přitom rozhodné, že v předchozí kauze byla žalobkyni vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2003 na základě provedeného vytýkacího řízení, zatímco nyní byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob za roky 2001 a 2002 na základě daňové kontroly. Samotný zvolený postup správce daně (vytýkací řízení, daňová kontrola) nemá na platnost plné moci žádný vliv (ostatně plná moc výslovně uváděla zastupování při jakýchkoliv jednáních se správcem daně včetně daňové kontroly); stejně tak není rozhodné ani zdaňovací období, neboť plná moc byla účinná od 16. 7. 2001 až do 5. 9. 2005, kdy byla nahrazena plnou mocí jinou – udělenou Ing. J. A.. Také v nynějším případě lze z následného chování žalobkyně a paní H. usuzovat, že plnou moc ze dne 16. 7. 2001 obě považovaly za platně uzavřenou a neomezenou (např. protokol o výpovědi svědka ze dne 23. 6. 2005, čj. 163634/05/008933/5193, v němž je paní H. uvedena jako zástupce žalobkyně a tuto skutečnost několikrát stvrdila svým podpisem, též protokol o ústním jednání ze dne 11. 10. 2005, čj. 232986/05/008933/5193, v němž žalobkyně několikrát označuje paní H. za svou bývalou zástupkyni).

Pokud jde o námitku neobezřetnosti správce daně, Nejvyšší správní soud v předchozím případě skutečně konstatoval, že správce daně měl postupovat obezřetněji, plnou moc blíže přezkoumat a odstranit nepřesnosti v ní. Současně ovšem zdejší soud uvedl – což žalobkyně v kasační stížnosti zcela přehlíží - že *„stěžovatelka jako osoba samostatně výdělečně působící jako správkyně konkursní podstaty, musí nepochybně ovládat základní terminologii daňového práva, měla proto při uzavírání plné moci postupovat důkladněji a vyvarovat se jakýchkoli nepřesností. Je-li z následného jednání stěžovatelky patrné, že ona i její zástupkyně v souladu s předmětnou plnou mocí jednaly a před správcem daně shodně vystupovaly, nemůže nyní stěžovatelka úspěšně namítat výše zmíněné nepřesnosti a dovolávat se neplatnosti uděleného zmocnění v situaci, kdy tyto nepřesnosti v plné moci byly způsobeny spíše její nedbalostí než zamýšleným projevem vůle.“* V daném případě tedy nelze hovořit o porušení § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. správcem daně, neboť svůj díl odpovědnosti za nepřesně formulovanou plnou moc a její nevyjasnění nese žalobkyně. Závěr žalobkyně, že byla-li by plná moc v daňovém řízení vyjasněna, mohl být ve věci učiněn zcela jiný závěr, je již jen čistou spekulací. Jestliže tedy městský soud za pomoci argumentace Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, čj. 1 Afs 59/2009 - 105, kterou vyložil a aplikoval na projednávaný případ, dospěl k závěru o platnosti neomezené plné moci ze dne 16. 7. 2001, nelze mu vytýkat, že se blíže nezabýval neobezřetností správce daně. Městský soud zde totiž převzal právní názor Nejvyššího správního soudu, jenž se otázkou neobezřetnosti správce daně zaobíral a uzavřel, že tato neobezřetnost není s ohledem na postavení a jednání žalobkyně a její zástupkyně pro věc rozhodná, resp. že nemůže založit absolutní neplatnost plné moci.

Nedůvodná je také námitka žalobkyně, že se městský soud nevypořádal s probíhajícím civilním řízením o neplatnosti plné moci: městský soud na straně 6 rozsudku výslovně uvedl, že návrh žalobkyně na přerušení řízení z důvodu podaného dovolání v předmětném civilním řízení zamítl, neboť platnost plné moci udělené v daňovém řízení je otázkou, kterou je oprávněn soud v soudním řízení správním vyřešit sám. Toto zdůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné a přiléhavé projednávané věci. Jedná se pouze o přerušení fakultativní podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. a je ponecháno na předsedovi senátu, aby s ohledem na konkrétní situaci účastníka uvážil, zda bude řízení přerušeno či nikoliv. Rovněž předsedkyně rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu nepovažovala za nutné přerušit řízení o kasační stížnosti vzhledem k předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 1 Afs 59/2009 - 105, a s ohledem na bohatou judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu k otázce platnosti plné moci.

Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že plná moc ze dne 16. 7. 2001 je platnou neomezenou plnou mocí, nemohl uznat za důvodné námitky týkající se porušení § 16 odst. 4 písm. b) a e) a § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., tedy že žalobkyně nebyla vyrozuměna o výslechu svědků, nemohla být přítomna jednání s pracovníky správce daně a nemohla klást svědkům a znalcům otázky. Podle § 17 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. *má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. (...) Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci*. Výslech svědka v daňovém řízení není úkonem, při kterém by měl daňový subjekt něco osobně vykonat, resp. jeho právo být přítomen takovému výslechu a klást svědkovi otázky může plnohodnotně vykonat jeho zástupce. Z tohoto důvodu postačuje, je-li o výslechu svědka ve smyslu § 31 odst. 2 citovaného zákona

vyrozuměn pouze zástupce daňového subjektu s neomezenou plnou mocí. V projednávané věci žalobkyně namítla, že nebyla vyrozuměna o výslechu svědků J. H1. a Petra Nováka, nebyla jim přítomna a nemohla jim klást otázky. Nejvyšší správní soud z protokolu o ústním jednání ze dne 7. 3. 2005,. čj. 31636/05/182930/6261, ověřil, že výslechu svědkyně J. H1. byla přítomna zplnomocněná zástupkyně žalobkyně – paní H., která měla možnost klást svědkyni otázky, vznášet námitky, žádat změny a opravy protokolu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 6. 2005, čj. 163634/05/008933/5193, je zřejmé, že při výslechu svědka Petra Nováka byla přítomna zástupkyně žalobkyně – paní H., která i zde měla možnost klást svědkovi otázky, čehož ovšem nevyužila. Nejvyšší správní soud má proto za prokázané, že postupem správce daně nebyla porušena práva žalobkyně obsažená v § 31 odst. 2 a v § 16 odst. 4 písm. b) a e) zákona č. 337/1992 Sb. Tvrzení žalobkyně, že nebyla o výsleších svědků svou zástupkyní vyrozuměna a že tato zástupkyně nevyužila právo klást svědkům otázky a podávat námitky, spadá do sféry soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a její zástupkyní a nemá na zákonnost postupu správce daně žádný vliv.

Nedůvodná je i kasační námitka žalobkyně, že se městský soud dostatečně nevypořádal s námitkou nepravosti podpisu poradkyně na doručence k výzvě ze dne 17. 5. 2005. Městský soud se touto otázkou zabýval na s. 7 a 8 napadeného rozsudku, kde vyložil, že toto tvrzení žalobkyně (ničím nepodložené) je pro věc irelevantní s ohledem na skutečnost, že předmětná výzva ze dne 17. 5. 2005 byla žalobkyni opětovně předána správcem daně při ústním jednání dne 11. 10. 2005 společně s výzvou ze dne 10. 10. 2005, čj. 232984/05/008933/5193, která je rozvedením výzvy předchozí. Na této argumentaci městského soudu neshledává zdejší soud nedostatky ani závady a pouze doplňuje, že žalobkyni byla poskytnuta dostatečná lhůta k tomu, aby se k oběma výzvám náležitě vyjádřila, což také učinila podáním doručeným správci daně dne 29. 11. 2005. Žalobkyní tvrzené porušení § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. proto Nejvyšší správní soud neshledal.

V poslední námitce žalobkyně namítala, že se městský soud nevyjádřil k tvrzení žalobkyně, že svědkyni H1. nemohly být předestřeny originály účetních dokladů. Městský soud na s. 6 rozsudku uvedl, že z potvrzení o zapůjčení dokladů čj. 267924/04/008932/8210 vyplývá, že od zástupkyně žalobkyně, paní H., byly převzaty doklady žalobkyně dne 21. 12. 2004 a v takovém stavu, v jakém byly převzaty, byly také dne 21. 1. 2005 vráceny. „*Nejsou tedy důvodná tvrzení žalobkyně vystavěná na tvrzení, že obsah daňové dokumentace žalobkyně se během řízení měnil a není zřejmé, k jakým dokladům se vyjadřovali jednotliví svědci. Z obsahu spisu je zřejmé, že svědci se vyjadřovali k dokumentaci zapůjčené žalobkyní (poradkyní) správci daně. Dne 1. 5. 2005 byla ověřena shoda kopií dokladů s jejich originály zástupkyní žalobkyně, nikoliv správcem daně.*“ Dále na s. 8 napadeného rozsudku městský soud konstatoval: „[p]*okud žalobkyně sporuje vrácení zapůjčených dokladů a dovozuje z toho dopady do věcného posouzení skutkového stavu, takové tvrzení neobstojí. Z potvrzení o zapůjčení dokladů se podává, že účetní dokumentace byla žalobkyni vrácena zpět ve stavu, v jakém byla zapůjčena. U kopií dokladů založených ve spisu, a to dokladů relevantních pro posouzení věci, byla zástupkyní žalobkyně ověřena shoda s originálem. Námitku porušení ust. § 31 odst. 8, 31 odst. 2 a ust. § 2 odst. 3 soud neshledal důvodnou. Není důvodné tvrzení o výběrovém způsobu pořízení důkazních prostředků. Správní spis obsahuje důkazy relevantní pro posouzení věci čerpané z účetních dokladů žalobkyně, zejména sporné faktury. Žalobkyně sama neuvádí, jaké zásadní účetní doklady byly pominuty, její tvrzení soud v tomto ohledu považoval za vykonstruované.*“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu

městský soud touto logicky konzistentní argumentací odpověděl na námitku žalobkyně, která se týkala předložení dokladů svědkyni H1. Touto žalobní námitkou se žalobkyně zjevně snažila tvrdit, že svědkyně H1. vypovídala k jiným fakturám, než které byly obsahem účetnictví žalobkyně. Tato námitka je však vyvrácena tím, že zástupkyně žalobkyně poskytla správci daně veškeré dokumenty z účetnictví žalobkyně vztahující se ke kontrolovaným zdaňovacím obdobím a že dne 31. 5. 2005 (nikoliv 1. 5. 2005, jak nesprávně uvádí městský soud, nicméně jde zjevně o překlep) tato zástupkyně ověřila jejich shodu s originály. Z obsahu spisu nevyplývá a žalobkyně neprokázala, že by správce daně měl při výslechu svědkyně H1. k dispozici doklady jiné, a zástupkyně žalobkyně při výslechu nic takového nenamítala. Žalobní námitka tedy zůstala pouze v rovině tvrzení, městský soud se s ní dostatečně vypořádal, a kasační námitka proto nemůže být úspěšná.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku dospěl k závěru, že se městský soud předloženou věcí zabýval důkladně a jeho argumentace je vyčerpávající a přesvědčivá. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu